

„Златно срце“

У једном граду, у ком сви некуд журе, где скоро свако дете има кров над главом и осмех на лицу, где су пракови и игралишта пуна срећне деце, за Ему и Валентину као да је време стало. Две девојчице као да су живеле у другом свету. Као мале, остале су саме без игде икога, на милост и немилост свакодневних пролазника. Биле су толико сиромашне, да се дешавало да данима нису имале шта да једу. А колиба, коју су саме направиле прокишњавала је и на најслабију кишу.

Једног јутра док је Ема спавала, Валентина одлучи да оде до града како би зарадила који динар за храну. Решила је да рподаје цветове које је успут сакупила. Ходала је градом са пар малених цветића и реченицом:

„Цвеће купите, купите цвет!“, али ништа. Нико није обраћао пажњу на њу. Била је веома тужна. Села је на клупицу у праку и посматрала срећну децу. Свашта јој је пролазило кроз главу, замишљала је сладолед, чоколаду...

Одједном, угледа како јој нешто сија поред ногу. Било је то једно, мало, златно срце. Када га девојчица узе у руку, срце још више засија и из њега се зачу глас: „Драго ми је да си ме баш ти пронашла,, могу ти испунити три жеље. Али, молим те, немој тражити превише, јер се може десити нешто неочекивано.“ Девојчица се захвали и одмах рече своју прву жељу: “Желим да моја сестра и ја више не гладујемо“. Одмах јој се у рукама створи пуна корпа хране, а срце се тада мало смањи.

Срећна девојчица брзо отрча кући како би поделила храну са сестром, али јој не рече за срце јер је знала да су њене жеље велике и плашила се да се не деси оно што је срце рекло. Валентина није имала куд, него сакри златно срце испод свог јастука, а Еми рече да је новац за храну зарадила од цвећа.

Међутим, чим је сутрадан Валентина отишла у град да продаје цвеће, Ема пронађе златно срце. Дуго га је гледала и питала се шта је то., док срце не проговори и рече јој исто што и њеној сестри. Али, она не беше тако скромна као Валентина, већ поче да замишља жеље. Прво је пожелела дворац и слуге, и тако и беше, колиба се одмах претворила у дворац. Али, њој то беше мало, па настави да прича жеље, док се срце није истопило и нестало, а девојчице изгубиле све, чак и оно што су имале. Ема схвати да је погрешила, да није смела то да уради. Стално је питала себе: “ Да ли ће ми Валентина икад опростити?“

Валентина је била добра девојчица и све јој је опростила. Тако су девојчице остале да живе у својој колиби. Од тог дана, заједно су продавале цвеће и зарађивале више новца. Мало по мало, колиба је била поправљена и сигурнија за живот. То им је дало вољу, да наставе са продајом цвећа и обезбеде храну. Почеле су да размишљају да направе башту где ће неговати цвеће...

Како су расле и сазревале, биле су срећније и задовољније. Схватиле су да су најбогатије, јер имају једна другу. Научиле су да се срећа налази у поверењу, скромности, раду и да све што се брзо добије, још брже се изгуби. Пролазећи поред парка, често би се обе сетиле срца. Ставиле би руку на своје срце и схватиле да су због њега прошле и научиле једну важну животну лекцију.

